

MEOSZ OTTI SAJTÓFIGYELÉS

A Magyar médiában a mozgáskorlátozottakról és a MEOSZ interaktív portálján a 108 egyesület által közölt információk tallózása

A sajtóban megjelent információk -- MÉDIA HÍREK --

Rehabilitációs ellátás: változnak a munkavégzés szabályai

Idén május 1-jei hatálylak változik a rehabilitációs ellátás melletti munkavégzés szabályai. Az alábbi cikkben a fontos tudnivalókat foglaltuk össze.

A megváltozott munkaképességű személyek ellátásairól és egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXCI. törvény (továbbiakban: Mmtv.) a 2012-es hatálybalépés óta eltelt időszak tapasztalatai, változásai hatására többször módosult.

Legutóbb 2016. május 1-i hatállyal került sor a jogszabály módosítására.

Az Mmtv-t az egyes szociális és gyermekvédelmi tárgyú, valamint a megváltozott munkaképességű személyek ellátását érintő törvények módosításáról szóló 2016. évi XXVI. törvény módosítja.

Az új rendelkezések közül a rehabilitációs ellátás melletti keresőtevékenység megváltozott szabályait ismerhetik meg ebben az írásban.

Emlékeztetőül

A megváltozott munkaképességű személyek ellátásaira az jogosult, akinek egészségi állapota a rehabilitációs hatóság komplex minősítése alapján 60 százalékos vagy kisebb mértékű (a továbbiakban: megváltozott munkaképességű személy).

További jogosultsági feltételek: a megváltozott munkaképességű személy

a kérelem benyújtását megelőző 5 éven belül legalább 1095 napon át, vagy 10 éven belül legalább 2555 napon át, vagy 15 éven belül legalább 3650 napon át biztosított volt,

keresőtevékenységet sem belföldön, sem külföldön nem végez, rendszeres pénzellátásban nem részesül.

A megváltozott munkaképességű személy rehabilitációs ellátásra, vagy rokkantsági ellátásra szerezhet jogosultságot.

A megváltozott munkaképességű személy

rehabilitációs ellátásra jogosult, ha rehabilitálható, rokkantsági ellátásra jogosult, ha a rehabilitációja nem javasolt, vagy ha rehabilitálható, de a kérelem benyújtásának időpontjában az öregségi nyugdíjkorhatár betöltéséig hátralévő időtartam az öt évet nem haladja meg.

A rehabilitálhatóságról a Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal ún. komplex minősítésben nyilatkozik a következők szerint:

rehabilitálható a megváltozott munkaképességű személy, és ennek során foglalkoztathatósága rehabilitációval helyreállítható, vagy tartós foglalkozási rehabilitációt igényel, vagy rehabilitációja nem javasolt, ezen belül egészségi állapota alapján foglalkoztathatósága rehabilitációval helyreállítható, azonban egyéb körülményei miatt foglalkozási rehabilitációja nem javasolt, egészségi állapota alapján tartós foglalkoztatási rehabilitációt igényel, azonban egyéb körülményei miatt foglalkozási rehabilitációja nem javasolt, kizárólag folyamatos támogatással foglalkoztatható, vagy egészségkárosodása jelentős és önellátásra nem, vagy csak segítséggel képes. Amint látható, a jelentős mértékű, tartósan fennálló egészségromlással küzdő személyek részére megállapítható kétféle ellátásnál nagy jelentősége van a rehabilitálhatóság szempontjából az életkornak is.

Megváltozott munkaképességű személyek foglalkoztatása

A jelentős egészségromlással küzdő személyek nagy része megmaradt egészségi állapotával szeretne dolgozni nemcsak anyagi okokból, hanem sokszor az egészségi problémák könnyebb elviselése érdekében is.

A megváltozott munkaképességű személyek ellátásában (rehabilitációs ellátás, rokkantsági ellátás) részesülő személy meghatározott feltételek szerint vállalhat munkát ellátása folyósítása mellett.

Rokkantsági ellátás mellett meghatározott összeghatárig lehet keresőtevékenységet folytatni. Megszűnik a rokkantsági ellátásra való jogosultság, ha az ellátásban részesülő keresőtevékenységet folytat, és jövedelme három egymást követő hónapon keresztül meghaladja a minimálbér 150 százalékát. (Egyéni és társas vállalkozó esetén minimálbér alatt a részükre szóló szabályban meghatározott minimálbért, illetve garantált bérminimumot kell érteni).

Rehabilitációs ellátás mellett eddig legfeljebb heti húsz órás időtartamban lehetett dolgozni, ezt meghaladó időtartamú munkavégzés esetén az ellátás folyósítása szüneteltetésre került.

Ez a szabály változik meg 2016. május 1-vel az Mmtv-t módosító jogszabály 2016. évi XXVI. törvény 32. §-a alapján mely az Mmtv. 10.§ (2) bekezdését a következő b) ponttal egészíti ki.

A rehabilitációs ellátást meg kell szüntetni, ha a rehabilitációs ellátásban részesülő

keresőtevékenységet folytat, és jövedelme három egymást követő hónapon keresztül meghaladja a minimálbér 150 százalékát,

Az Mmtv. 10.§-a a következő (2a) bekezdéssel egészül ki:

a (2) bekezdés b) pontjának alkalmazása során, biztosított egyéni és társas vállalkozó esetén minimálbér alatt a Tbj. 4.§ s) pont 2. alpontjában foglaltakat kell érteni.

Az új szabályozás azonos módon teszi lehetővé a megváltozott munkaképességű személyek számára az ellátás folyósítása melletti keresőtevékenységet mind a rehabilitációs ellátásban, mind a rokkantsági ellátásban részesülők vonatkozásában.

Így megszűnt a különbség, amely rehabilitációs ellátásoknál munkaidő korlát, rokkantsági ellátás esetén kereseti korlát alapján engedte meg az ellátás melletti keresőtevékenységet.

forrás: ado.hu

Apátfalvi kapcsolók Angliában

Harminchat megváltozott munkaképességű foglalkoztat apátfalvi üzemében a Szefo Zrt. A községben egy esztendeje gyártanak villanykapcsolókat, elektromos dúgaljakat, melyeket Angliába szállítanak.

Szoros együttműködés jött létre az apátfalvi önkormányzat és a Szefo Zrt. között. - Egy esztendeje nyitotta meg a szegedi cég az üzemét a községünkben, melyben megváltozott munkaképességű helyiek dolgoznak - nyilatkozta Szekeres Ferenc. A polgármester és a Szefo Zrt. vezérigazgatója, Kiss Sándor nemrég megegyezett abban, hogy további tíz fővel bővítik a létszámot. Így mostanra már 36 apátfalvinak adnak munkát.

A megrendeléseket a Legrandtól kapjuk, villanykapcsolókat szerelünk össze - vette át a szót Dobó Katalin, az apátfalvi fióktelep vezetője. Mivel most már saját minőségellenőre is van az üzemnek, így az úgynevezett mozaik dúgaljakat már helyben csomagolják és közvetlenül innen szállítják ki Angliába.

Mivel valamennyien megváltozott munkaképességűek, így a nyugdíjuk mellé nagyon jól jön ez a kiegészítés. - Napi négy órában dolgoznak, reggel 6-tól tízig vagy tíztől délután 2 óráig - folytatta Dobó Katalin. A munka nem nehéz, de nagy figyelmet igényel, hiszen apró alkatrészekből kell összeszerelni a konnektorokba való dúgaljakat, illetve egyéb elektromos kapcsolókat.

Szabó Tibor nemrég kezdte el a munkát az apátfalvi üzemben. - Megkedveltem, hiszen a szakmámhoz is illeszkedik, mivel gépjármű villamossági műszerész vagyok eredetileg - tudtuk meg Szabó Tibortól. A férfi 34 esztendőt dolgozott a MÁV-nál, mint mozdonyvezető, de a szíve miatt le kellett szüneteltetni. A nyugdíja nem sok, viszont hitelének a törlesztője annál nagyobb, így örül ennek a plusznak. Szabó Tibor megmutatta és el is magyarázta, mit kell csinálnia:

hangfelvétel: <http://audio.promenad.hu/18ebd1c23b78162cf8c50cccc33f369c.mp3>

forrás: promenad.hu

Fogyatékos társaikon segítenek a ballagók

Hadat üzentek végzős diákok a szokásos virágcsokros, mütyűrös ajándékoknak, az erre szánt összeget jótékony célokra fordítják. A KézenFogva Ballagunk kezdeményezéshez

eddig több mint 70 ballagó diák csatlakozott, és több mint 400 ezer forintot gyűjtöttek a fogyatékkal élő kortársaik megsegítésére.

Évente közel 70 ezer diák virágcsokroktól roskadozva int búcsút az alma maternek. A ballagás szokásos és elmaradhatatlan kellékei a vágott virágok, az apró ajándékok, a plüssfigurák. Igaz, hogy a felnőtté válás emlékezetes pillanataihoz hozzátartozik az ajándékozás is, ám egy hagyományteremtő szándékkal életre hívott kezdeményezés újraértelmezte ezt a gesztust.

A KézenFogva Alapítvány egy olyan projektet indított útjára, melynek célja, hogy a ballagó diákoknak szánt virágok és jelképes ajándékok egy részének árát a fogyatékkal élő fiatalok támogatására fordítsák, így segítve kortársaik munkához jutását. A szervezet 2006-ban önálló programegységet hozott létre azért, hogy a középiskolásokat megismertessék a fogyatékos emberek világával. Az alapítvány egyik szándéka az, hogy a jövő nemzedékét szociálisan érzékennyé nevelje. Ehhez csatlakozik ez a kezdeményezés, így a felelősen gondolkodó középiskolások tevélegesen hozzájárulnak a fogyatékkal élők helyzetének javításához – tudta meg az MNO Váradi Ildikótól, a KézenFogva Alapítvány szóvivőjétől.

Így is lehet adakozni

A KézenFogva Ballagunk elnevezésű projekthez ezidáig két intézmény, a budapesti Városmajori Gimnázium és a Gödöllői Református Gimnázium végzős diákjainak egy csoportja csatlakozott. A tanulók úgy döntöttek, hogy ballagás alkalmából a szokásos virágcsokrok helyett arra kérik rokonaikat, barátait, hogy az ajándékokra szánt összeget jótékony célra fordítsák.

A Városmajori gimnázium diákjai így írnak tervükről: „Búcsút veszünk a középiskolánktól. Sokan közületek eljönnek majd, mások távolból szorítanak értünk. Talán valami apró gesztussal, virággal is készültök a számunkra. Az esemény azonban nem a kezünkbe kapott csokrok számától lesz emlékezetes. Arra kérünk mindenkit, hogy a ballagásunkra szánt ajándék árát vagy annak egy részét inkább jótékony célra ajánljátok fel.”

A budapesti gimnáziumból 28-an ballagnak kézen fogva, a végzős diákok egyikét telefonon értük utol. A fogyatékkal élők világát egy iskolai program ismertette meg Agócs Juliannával. A budapesti Városmajori Gimnázium utolsó éves tanulója úgy látja: „a mai elidegenedő társadalom egyszerűen tudomást sem akar venni a fogyatékkal élőkről, pedig szükségük van a támogatásunkra”. Ezért is tartja a KézenFogva Ballagunk akciót nagyon jó kezdeményezésnek. Nyilatkozónkat sokan faggatták arról, miért áll a kezdeményezés mellé, miért segít olyanokon, akiknek még a nevét sem ismeri. Julianna a kérdésekre kérdéssel válaszolt: „ha lehetőségem van arra, hogy segítek másoknak, akkor miért ne tegyem meg?” Mint mondta, azért tartja fontosnak az adakozást, mert az ilyen gesztusok mutatják meg igazán, hogy kik vagyunk.

A két intézmény több mint 70 ballagó diákja csatlakozott a kezdeményezéshez, és a jelenlegi állás szerint az adományok összege meghaladja a 400 ezer forintot. A KézenFogva Alapítvány az ajándékozásból befolyt pénzt pedig a fogyatékos fiatalok munkavállalására fordítja.

Munkához segítik a fiatalokat

A továbbtanulás vagy éppen a munkakeresés egy egészséges fiatalnak is kihívás, a fogyatékos fiatalok számára viszont mérhetetlenül nehéz küldetés. Tízből nyolcuknak nem is jut ma munka Magyarországon – árulta el az MNO-nak Váradi. Hozzátette: a KSH 2012-es adatai szerint hazánkban a megváltozott munkaképességűek mindössze 18 százaléka talált munkát. A KézenFogva Alapítvány azért dolgozik, hogy ez ne így legyen. Ebben tud most segíteni minden ballagó diák a szüleiket, rokonaikat, barátait megszólítva, velük közösen – emelte ki Váradi Ildikó.

A szervezet a fogyatékkal élőket segíti azzal, hogy munkára felkészítő tréningeket tart – jegyezte meg a szóvivő. Mint mondta, ennek keretén belül a vállalatokhoz is eljutnak, ahol a megváltozott munkaképességű személy a gyakorlatban tanulja meg a megfelelő munkafázisokat. Ugyanakkor az is fontos, hogy nemcsak a munkavállalót, hanem a munkáltatót is felkészítik a fogyatékos emberekkel való együttműködésre – hangsúlyozta Váradi. Az alapítvány szakmai mentorai pedig abban segítik a sérülteket, hogy a munkavállalás első hetében mellettük vannak, betanítják a munkát, majd később fokozatosan felhagynak a felügyelettel, ellenőrzéssel.

forrás: mno.hu

210 millióért kapnak új farmereket a MÁV osok

Megváltozott munkaképességűeket foglalkoztató cégek nyertek a MÁV két közbeszerzésén, amelyeken új farmerruházatot, illetve új formaruhákat rendeltek.

A MÁV Szolgáltató Központ Kft. [210 millió forint értékben kiírt nyílt közbeszerzését](#) "farmerruházat beszerzésére a MÁV-csoport részére" a nyíregyházi "Pro-Team" Rehabilitációs Közhasznú Nonprofit Kft. nyerte el, vagyis ők szállíthatják a vasutasoknak a továbbiakban a farmereket. A cég megváltozott munkaképességű embereket foglalkoztat és [honlapja szerint](#) eddig a textiliparban csak rongyszőnyegekkel, ágyneműkkel és lakástextilekkel vettek részt, de referenciáik szerint korábban már szállítottak "seprűipari termékeket" a MÁV-nak.

Az ajánlattevők, a Pro-Team és a másik jelentkező konzorcium a 210 millió forintos keretszerződésből 147 millió forint + áfa erejéig vállaltak lehívási kötelezettséget, a keretösszegeből elvileg [4550 különböző méretű farmeröltözékre](#) (dzseki, nadrág, térdnadrág) lesz elég.

A másik ajánlattevő, a Kézmű Fővárosi Kézműipari Közhasznú Nonprofit Kft. és az ERFO Rehabilitációs Foglalkoztató Közhasznú Nonprofit Kft. konzorciuma a Pro-Teammel szemben az új egyen- és formaruhára, esőköpenyre, vízhatlan átmeneti- és téli (hegesztett/ragasztott) kabátra, kendőre és nyakkendő beszerzése kiírt 314,6 milliós közbeszerzést nyerte meg. Mindkét cég megváltozott munkaképességűeket, illetve [fogyatékosággal élőket](#) foglalkoztat, a [Kézmű honlapja szerint](#) a két cég együtt az ország legnagyobb megváltozott munkaképességűeket foglalkoztató állami tulajdonú társasága. Van már tapasztalatuk formaruhák és egyenruhák készítésében is.

A [közbeszerzés leírása szerint](#) az ajánlatkérők a formaruhák elkészítését 242 millió + áfáért vállalták, ebből 2600 férfi télikabát, 1200 férfi átmeneti kabát, 600 női télikabát és átmeneti kabát, 14 600 férfi esőköpeny és 3400 női esőköpeny jön ki, valamint 10 560 nyakkendő és 7000 kendő.

forrás: hvg.hu

Milliókba kerül a vakvezető kutyák képzése

Debrecen – A vakvezető kutyával közlekedő látássérült látó segítő nélkül élheti mindennapjait.

Mintegy 80 ezer látássérült ember él Magyarországon, közülük azonban alig több mint százan közlekednek vakvezető kutyával. Számukra az eb nemcsak hű társ, hanem egyben az önálló életvitelhez szükséges segítő. A Hajdúsági Vakvezető- és Segítőkutya Képzésért Alapítvány 2008 óta működik, céljuk a látási- és más fogyatékossgal élő emberek rehabilitációjához szükséges vakvezető- és segítőkutya kiképzése, a fogyatékkal élők társadalmi esélyegyenlőségének, valamint integrációjának segítése.

Annak, hogy csak keveseknek lehet segítségükre kutya, több oka is van. Az egyik a kevés pályázati lehetőségből eredő forráshiány, így az alapítvány leginkább adományokból működik.

A képzés a megfelelő kutya kiválasztásával indul: bizonyos fajták eleve nem alkalmasak arra, hogy vakvezető kutyát neveljenek belőlük, mivel a kutyáknak fizikai és „személyiségbeli” feltételek egész sorának kell megfelelniük. A kiskutya eleinte nevelőszülőknél cseperedik. Ezután következik a kiképzése, ami másfél-két éves korára fejeződik be. Ennek fontos eleme a közlekedés és tájékozódás megfelelő elsajátítása, sokszor akár fél évig is tarthat a kutya kiképzőjével a leendő gazda tréningje, és csak ezután kezdődhet a kutyával való közlekedés. Ekkor kerülhet gazdához, és akár fél évre is szükség van az összeszokáshoz és a sikeres vizsgához. Az addig felmerült költség elérheti a kétfélmillió forintot. Ellenőrző vizsgákra azonban a későbbiekben is szükség van.

Legyen engedelmes

A megfelelően képzett kutya engedelmes és megbízható kell hogy legyen, figyelmét nem vonhatják el olyan körülmények, amelyek általában érdeklik a kutyákat. Gazdáját a szokásos útvonalakon biztonsággal kell tudni vezetnie, az akadályokra figyelmeztetnie, továbbá a vezényszavaknak engedelmeskednie kell.

A vakvezető kutyának azonban tudnia kell a gazdája méreteivel is gondolkodni. Fontos, hogy például az olyan tereptárgyakat is akadályként ismerje fel, ami a gazdáját a magassága miatt veszélyeztetné. Képesnek kell lennie az értelmes engedetlenségre, azaz hogy ha gazdája parancsa veszélyt okozna, akkor ne engedelmeskedjen.

Leggyakrabban labrador retrievert, golden retrievert, illetve esetenként német juhászkutyát nevelnek vakvezetőnek. A Hajdúsági Vakvezető- és Segítőkutya Képzésért Alapítványnál jelenleg is folyamatban van egy vakvezető kutya, Mona kiképzése. A levizsgázott ebeket a gazdák örökös használatba kapják díjmentesen.

Szociális kapcsolatokat fejleszt

A fejlesztő terápiák során a kutyák és képzett szakemberek segítségével mentális, illetve testi fogyatékos gyermekek és fiatal felnőttek esetében is esély van szignifikáns fejlődés elérésére, legyen szó akár egy új mozdulatról, vagy arról, hogy megszólaljon a gyermek. A terápiában részt vesz a kutya felvezetője (gyakran gyógypedagógus vagy gyógypedagógiai asszisztens), valamint egy másik szakember is (például pszichológus vagy gyógypedagógus), aki a

feladatokat adja a gyerekeknek. Ezen kívül jó hatással lehet a szociális kapcsolatokra, érzelmi fejlődésére, empátikus készségére. Érzelmi támasz lehet a gyermek számára.

Az alapítvány ismeretterjesztő tevékenységet is végez: szemléletformáló, felvilágosító, érzékenyítő előadások, foglalkozások, kiadványok segítségével igyekeznek megismertetni az egészséges felnőttekkel és gyerekekkel a segítő kutyák munkáját, a fogyatékkal élő embertársak mindennapi nehézségeit és azt, hogyan tudunk velük kapcsolatot teremteni, nekik segíteni.

forrás: haon.hu

Arra született, hogy életet mentsen – bemutatjuk Pénteket, a rohamjelző kutyát

Péntek első ránézésre olyan, mint bármelyik kutya: bolondul a labdáért, a simogatásért, és imád hosszan elnyúlni a tavaszi napsütésben. Pedig az Aura Segítő Kutya Alapítvány terápiás kutyája minden, csak nem átlagos: rohamjelzőként éveken át vigyázta egy epilepsziás kisfiú minden pillanatát. Most meglátogattuk.

Március elején, kis túlzással az egész világot bejárta a hétéves Luke Nuttall, és segítőkutyája, Jedi [története](#). Az egész egy fotóval indult, amit a texasi kisfiú édesanyja, Dorrie töltött [a Facebookra](#) az után, hogy Jedi megmentette a cukorbeteg fiú életét. A kutya ugyanis aznap éjjel nemcsak, hogy időben észlelte, hogy a kisfiú vércukorszintje zuhanni kezd, de a tanult módon riasztotta is Luke édesanyját, aki így épp időben érkezett, hogy megakadályozza a komolyabb bajt.

„Kétség sem férhet hozzá, hogy Jedi megmentette Luke életét. És még csak nem is először. Sokszor már az orvosi kütyüknél előbb jelzi a bajt” – írta a párosról készült fotóhoz a hálás édesanyja, aki akkor még nem is sejtette, posztja mekkora siker lesz. A fotó a mai napig háromszázezernél is több lájkot, és közel kétszázezer megosztást kapott, de, ami ennél is fontosabb, egy világ figyelmét irányította a négylábú életmentőkre.

Közel 20 éve képzik a magyar segítő kutyákat

Gondoltátok volna, hogy Magyarországon – leszámítva a vakvezető kutyákat – a kilencvenes évek végéig gyakorlatilag egyáltalán nem létezett segítőkutya-képzés? Pedig ez a szomorú igazság. *„Akkoriban még nagyon más volt a közvélekedés a kutyákat illetően”* – magyarázza dr. Topál József, a [Kutyával az Emberért Alapítvány](#) alapítója, majd hozzáteszi, hosszú éveknek kellett eltelniük ahhoz, hogy a kutya őrző-védő háziállatból megbecsült társállat lehessen.

A magyar segítőkutya-képzés végül 1996-ban indult útjára, bő egy évvel az után, hogy József és egy kollégája végignézett egy ausztriai bemutatót a mozgássérülteket segítő kutyák munkájáról. Azt mondja, a látottak döbbenették rá őket a hazai hiányosságra és ennek hatására hívta életre az alapítványt is, hogy az első négylábú segítőök végre itthon is munkába állhassanak a rászorulóknak oldalán.

Erre a pillanatra négy évet kellett várni. A Kutyával az Emberért Alapítvány 2000-ben adta át az első magyar mozgássérült-segítőket: egyikük, Filip, még ugyanebben az évben megkapta az „Év Kutyájának” járó elismerést is.

A kutya, aki életmentésre született

Debrecenbe azonban nem a fent említett Filip, hanem egy másik különleges négylábú, Péntek miatt látogattunk. „Már az első pillanatban tudtuk, hogy nem hétköznapi kutya” – mondja az épp az első igazi tavaszi napfényben fürdőző kutyáról Nagy Lajos, az [Aura Segítő Kutya Alapítvány](#) vezetője. Aztán gyorsan hozzáteszi, Péntek alig néhány napos volt, mikor egy speciális teszt során kiderült, hogy tökéletes rohamjelző.

„Péntek volt az első kölyökkutya, akin élesben tesztelhettük a kiválasztási módszert. Sosem fogom elfelejteni, ahogy mentünk végig a pontokon, írtuk fel az eredményeit, aztán egyszer csak tudatosult bennünk, hogy egy leendő rohamjelző kutyát tartunk a kezünkben. Kis híján elájultunk.”

Merthogy az ilyesmi bizony ritka képesség. Hogy mennyire, azt jól példázza, hogy Lajosék később, negyven alomból egy ilyen kutyát sem találtak.

Azt egyébként, hogy kiből lehet rohamjelző és kiből nem, a 2007-ben létrejött alapítvány vezetője szerint, egy sor veleszületett tulajdonság dönti el. „Ezek egy részét közvetlenül a születés után is tesztelni lehet” – mondja, majd sorolni kezdi a jó rohamjelző legfontosabb ismérveit.

„Fontos, hogy a kutya jól motiválható legyen, hogy érzékeny legyen a fájdalomra, és hogy ha kell, képes legyen önálló döntéseket hozni. Emellett fontos szempont a kutya mozgásigénye is” - mondja Lajos, majd a lustálkodó Péntekre mutatva mosolyogva megjegyzi, a segítőknél kifejezetten jó pont az, ha valaki lassú.

„Visszaadta az életünket”

9 évvel ezelőtt az alapítvány Pénteket ajándékba kapta a tenyésztőtől. Mészáros Imre azt szerette volna, ha a rendkívüli kutya a kiképzést követően életeket ment majd. *„Akkor még egyikünk sem tudta, hogy néhány hónap múlva ez pontosan így lesz majd”* – árulja el Lajos, majd hozzát teszi, a labrador retriever nyolc hónappal később új családhoz került, ahol egy mind a négy végtagjára lebénult, epilepsziás kisfiú segítője és szinte azonnal a legjobb barátja lett.

Mielőtt Péntek beköltözött volna, Márkónak szinte mindig éjjel voltak rohamai. heti 2-3. A szülei rettegettek. Attól féltek, hogy egy újabb roham esetleg újabb súlyos agykárosodást okoz Márkónál. Egy idő után az anya már nem is aludt. Ha el is szenderedett, mindig fel-fel ébredt, hogy ránézzen a gyerekre. Mindezt hat éven keresztül. Aztán jött Péntek és egy csapásra mindent megváltoztatott.

A négy lábú segítő nem csak azzal könnyítette a család életét, hogy pontosan, akár órákkal korábban előre jelezte a kis Márkó rohamait, hanem azzal is, hogy besegített a mindennapi dolgokkal.

„Ha kellett, felkapcsolta a villanyt, hozta a cipőket, mikor útnak indultak, jelezte a telefont, de egy idő után még Márkó lázát is úgy, hogy nyalogatni kezdte a homlokát.”

„Rájött, mi váltja ki a rohamokat”

Lajos azt mondja, a rohamjelző kutyák igazi különlegessége abban rejlik, hogy olyasmiket is észrevesznek gazdájukon, amiket mi emberek egyáltalán nem. Legyen szó a légzés ütemének megváltozásáról, a kibocsátott szagok milyenségéről, vagy épp a hangszín változásáról, a kutya pontosan tudja, mi zajlik épp a gazdájában. Péntek azonban még ennél is többre volt képes.

„Két alkalom után rájött, mi okozza Márkó rohamait szalonnasütés közben. Emlékszem, aznap a szülők tanácsstalanul hívtak fel: hogy Péntek az apa kezéből kivette a fahasábot, összezavarodott, és mit csináljanak vele. Kiderült, hogy a kutya összekapcsolta Márkó rohamait és a tűz villódzó fényét. Rájött, az váltja ki a rohamokat és azért volt nagyon ideges tüzrakáskor, hogy felhívja a szülők figyelmét a dologra. Miután Edinéék megfordították Márkó székét, Péntek is megnyugodott, és elmúltak a rohamok.”

Visszaadták, hogy másokon is segíthessen

Évekkel később, mikor Márkó tünetmentessé vált, szülei nehéz döntést hoztak: lemondtak a kutyáról, aki alapjaiban változtatta meg az addigi életüket. „Nehéz szívvel tették, és persze volt egy kis sírás is az elváláskor, de azt mondták, biztosak benne, hogy jó döntést hoztak. Azt szerették volna ugyanis, ha Péntek ezután másoknak is segíthet majd. Ugyanúgy, ahogy nekik segített.”

Mivel a rohamjelzőket mindig az adott gazdával együtt képezik ki, és a hatékony feladatvégzésre is csak a gazdival együtt képesek, mióta visszakerült az alapítványhoz a nyolcéves Péntek terápiás segítőkutyaként segít az embereken. Az Aura Segítő Kutya

Alapítvány többi négy lábú segítőjével együtt járja az ország kilenc városát, hogy boldogságot lopjon a speciális nevelési igényű, halmozottan sérült és értelmi fogyatékos gyerekek mindennapjaiba.

forrás: nlcafe.hu

Huszonöt éves a Gyermek Háza program

Minden osztályukban három-négy sajátos nevelési igényű gyermek - Down-szindrómás, autista, nagyothalló, mozgássérült - tanul együtt társaival.

Fennállásának 25. évfordulóját ünnepli a Gyermek Háza oktatási-nevelési program, ebből az alkalomból szakmai konferenciát rendeznek pedagógusok, fejlesztőpedagógusok, oktatáskutató szakemberek részvételével hétfőn Budapesten.

Az MTI-hez eljuttatott összegzés szerint a Gyermek Háza alternatív alapozó program az 1991/1992-es tanév óta létezik, a Klebelsberg Intézményfenntartó Központ (Klik) és a főváros II. kerületi önkormányzata által fenntartott és működtetett alternatív oktatási intézmény. Létrejöttében a tanítók gyakorlati tapasztalatai mellett jelentős szerepet játszott a századeleji reformpedagógiai irányzatok megjelenése Magyarországon.

A program kidolgozói és tanítói ezen irányzatok lényeges elemeit abból a szempontból vizsgálták, hogy melyek azok, amelyek optimálisan átültethetők a magyar pedagógiai gyakorlatba - írták.

A Gyermek Háza alternatív alapozó program nyolc évfolyamból áll, évfolyamonként egy-egy osztályt működtetnek, saját pedagógiai program, helyi tanterv alapján. 2013-ban jóváhagyták kerettantervét, így saját fejlesztésű, alternatív tanterve alapján végzi nevelő, oktató munkáját.

A program fő sajátossága a személyközpontúság, a tanulási esélyegyenlőséget biztosító, egyéni sajátosságokat figyelembe vevő oktatás, amelyet egész napos iskolai keretek között valósítanak meg. Magyarországon elsőként kezdtek bele az integrált nevelés megvalósításába, minden osztályukban három-négy sajátos nevelési igényű gyermek - Down-szindrómás, autista, nagyothalló, mozgássérült - tanul együtt társaival.

A 25. évforduló alkalmából szervezett, Az iskola mindenkié, az iskola a miénk című tanácskozáson bemutatkozó órákon ismertetik meg a Gyermek Házát, szó lesz a jövő iskolájáról, a lehetséges kihívásokról, válaszokról.

A szekciók témái között szerepel az egész napos iskola, a tehetséggondozás, a személyre szabott nevelés, a szociális készségek fejlesztése, a megújuló tanárszerep, valamint a gyógypedagógus, konduktor szerepe az integrációban.

forrás: weborvos.hu

Kerekes székes, roma fiú rázza fel a falut

Mihez kezd egy 29 éves, mozgásában korlátozott, roma fiatal egy halmozottan hátrányos helyzetű magyar településen? Példát mutat jóságból, emberszeretetből, és bizonyítja: az élet legfőbb rendező elve az akarat. Oláh András közösséggé szervezi falujának lakosait.

Kívülről elhanyagolt, lerobbant épület a Nógrád megyei Litke egykori művelődési háza. Valamikor központi szerepe volt egy boldogabb falu nyüzsgő életében, erről árulkodik impozáns mérete, a bejárathoz vezető lépcsősor. Ám ma már omlik a vakolat, a lépcsőből emberfejnyi darabok hiányoznak, az egész lakatlan, rideg. Határvonalon áll az épület: vagy hamarosan megmentik, vagy véglegesen úrrá lesz rajta az enyészet.

A kép belül sem szívderítőbb a nagy előtérből három ajtó nyílik, benyitok azon, amely mögül halk beszélgetés szűrődik ki. Egy szépen kifestett, díszített terembe lépek, csocsóasztal, székek, asztalok, szekrény és egy heverő, ez volt hajdan a könyvtár. Mert könyvtár is volt Litkén, most kocsma sincs.

Többszörösen hátrányos helyzet

Itt vár rám kerekesszékekben ülve, a cserépkályhára simulva Oláh András. Sokat volt beteg a télen, most is fázik nagyon. Ő a falu fiataljainak motorja, programfelelőse, energiaforrása, és most már definiálni is tudja: közösségszervezője. Tíz éve szenvedett balesetet, azóta ehhez a székhöz kötve éli az életét, küzd a falusi út kátyúival, a lépcsőkkel. Édesapja hozta ide is, kell a segítség.

A környékbeli falvak utcái, közintézményei, boltjai akadálymentesek, pedig sehol nem él mozgáskorlátozott ember. Litkén itt van András, de eddig még egyetlen akadálymentesítési pályázatot nem sikerült megnyernie a falunak. Ezt már Szabó Jenőné tudom, András Erzsike nénijétől, aki annak idején felajánlotta segítségét a tehetséges fiúnak, és a mai napig egyik legaktívabb segítője a közösségi élet szervezésében. Már rég nem patrónusként, hanem segítő partnerként, és barátként.

Bandi nem beszél róla, mi történt 10 évvel ezelőtt, én pedig nem firtatom.

Az első percekben kiderül, hogy papíron ugyan mozgásában korlátozott személy, de olyan sodró lendülettel, tettvággyal éli az életet, amiért joggal irigykedhet rá bárki, aki saját lábain jött fel a kinti lépcsőkön.

A fiú számára a balesettel kulcsra zárult az egyébként is szűkös lehetőségek tere, merthogy Litkén gyakorlatilag semmi nincs. Főleg munka. Némi munkaerőt igényelnek az önkormányzati intézmények, és néhány szerencsés napi 50 kilométert ingázva dolgozik Salgótarjánban vagy Szécsényben. A többieknek egyetlen lehetőségük a közfoglalkoztatás.

Elöregedő település Litke, a lakosság nincs 900 fő. Romák és „magyarok” vegyesen lakják, egymás mellett ugyan, de csaknem minden szempontból elkülönülve.

Balról jobbra: Kémeri Judit, Oláh András és Szabó Jenőné Erzsébet
Felszántották az életüket

András már szinte gyerekként azon ötletelt, hogyan lehetne szebbé tenni lakóhelyét. Felújítani, rendbe tenni a romos, gyakran lakatlan házakat, a dűledező kerítéseket. A nagy elhatározás felnőtt fejjel, 2014-re érett meg benne: a választásokon ringbe szállt ő is a polgármesteri székért. De nem ám amolyan „hamm cipó, bekaplak” módon. Hetekig járta a települést, felmérte az emberek problémáit, igényeit, vágyait, közben aktívan egyeztetett a többi jelölttel, tervezte a közös munkát, bárhog is végződjön a voksolás.

Bandi számára kiderült az is, hogy harminc éve Litkén virágzott a közösség, programok voltak, számos lehetőség a kulturált szórakozásra. „2014-re viszont már nem volt semmi, és ezt tényleg értsd úgy, hogy semmi” – erősít rá a fiatalember.

Az idősebbek bezárkóznak, tévéznek, unatkoznak. A fiatalok sem tudnak magukkal mit kezdeni nagy unalmukban, isznak és vandálkodnak. A gyerekekről nem is beszélve: nincs semmiféle sportlehetőség, még a falu focipályáját is felszántották.

Nem András lett a polgármester, de tehetségére való tekintettel közfoglalkoztatottként állást kapott a hivatalban, mint pályázatfigyelő és -író. Ekkor ismerkedett meg Erzsike nénivel, aki segített megfogalmazni a pályázatokat, eleinte fogta András kezét, támogatta őt. Hasonló gondolkodásuk és céljaik hamar elválaszthatatlanná tették őket, majd hamarosan még három fiatal is csatlakozott hozzájuk.

Akarattal tör utat

Lassan összeállt a „csoport” – ahogy András nevezi magukat. Életet, színt akarnak vinni a faluba, felpezsdíteni a közösségi életet, értelmet az emberek hétköznapijaiba. Egyetlen fillér nélkül, a nulláról indulva, csupán a kis csapat fantáziájára, elkötelezettségére támaszkodva.

Ezekben pedig András bővelkedik. Ő az ötletgazda, szervező, problémamegoldó és lelkesítő egy személyben. „A többiek gyakorlatilag csak Bandi terveinek realizálásában és megvalósításában segédkeznek” – erősít rá Kémeri Judit, aki külsős közösségfejlesztőként tanácsaival segíti a litkeiek munkáját. András kérte, hogy legyen itt Erzsike néni mellett ő is támaszként, amikor egy idegen fickó faggatja, fényképezi, diktafonba beszélgeti.

Szépül a terem
Segíts magadon...

Tavaly áprilisban kispályás focibajnokságot rendezett, és nem a semmiből, hanem erős mínusból indulva. „A baleset előtt nagyon szerettem focizni, de ugye most még megfelelő helyszín sem volt” – utal arra, hogy a sportpályán manapság kalászosokat lenget a szél. Az iskola udvarában viszont volt egy kis focipálya, de használhatatlan állapotban.

Összeszedtem néhány fiatalot, és elkezdtük a tereprendezést, kapáltam én is napokig – mondja mosolyogva, meglapogatva kocsijának kerekét. De hiába volt a tucatnyi ember munkája, a területet nem sikerült focira alkalmassá varázsolni. Ekkor lépett közbe Vámos Zoltán polgármester. Látva a srácok lelkesedését és fáradozását, tudta: ennél erősebben nem jelentkezhettek a közösségi igény.

Nagy szó az, ha a település politikai vezetése erejéhez mérten, de a közösség mögé áll. Profi közösségfejlesztőktől tudjuk, hogy ahol az önkormányzat passzív, netán ellenséges az alulról

jött kezdeményezésekkel szemben, a helyiek csak véres verejtéssel jutnak egyről a kettőre, de sokszor inkább fel is adják.

A litkei focihoz visszatérve: két fuvarnyi salak, egy munkagép, a pálya készen állt. András szerzett zsíros kenyeret, szódát, némi üdítőt, hatalmas esemény volt. Segített a pékség, a bolt, az önkormányzat, a „falú népe”. Azóta havonta megrendezik a bajnokságot, 30-40 résztvevővel, 3-5 csapattal, egyszer még szakadó esőben is 20-an rúgták a bőrt.

Ha Bandika belejön

Az utóbbi időben már jönnek a nézők is. Az emberek beszélgetnek, a sport után maradnak még, barátkoznak.

Talán most, a kezdet kezdetén még nagy szónak tűnik, de így van: kezdenek közösségként viselkedni. Romák és nem romák együtt, és András erre nagyon büszke, legfőbb célja ugyanis a közösség erejével eltörölni a nemzetiségi alapon kialakult határokat.

A faluban tisztelik Bandit, amikor ő ott van, nincs veszekedés, nincs vita, ezeket tekintélyével azonnal elsimítja. Korábban sokszor ilyenek miatt szakadt félbe egy-egy önszerveződő futballmeccs... „Ha pedig Bandika belejön, nincs megállás” – dobja fel a labdát Erzsike néni, Bandika pedig kaján mosollyal lapoz fel egy kockás füzetet. „Hát igen” – mormogja inkább csak magának nem létező bajsza alatt, és már sorolja is csoportja rövid történetét.

Indul a multság

Az áprilisi bajnokság után már májusban megszervezte a Kihívás Napját. Az országos programsorozathoz nem tudtak csatlakozni, az iskola, az önkormányzat tervei közt sem szerepelt, de Andrásék megcsinálták, később a helyi iskola is csatlakozott. Helyi vállalkozóktól, a roma önkormányzattól kijárt 50 ezer forintnyi támogatást, megszervezett 15 (!) versenyszámot: volt pingpong, ismerd meg lakóhelyedet vetélkedő, tollas, szkander, traktorhúzás, kosárlabda.

A pénzből díjakat vettek a nyerteseknek, zsíros kenyérral, ásványvízzel láttak el mindenkit, aki kilátogatott. A maradék kenyeret nagycsaládoknak osztották szét, Bandi erre is figyelt. Több, mint 100 ember vett részt a litkei Kihívás Napján, ami a falu népességi statisztikáit ismerve szó szerint tömeg.

Megmozdítja a falut

Aztán mozi szervezett. Itt, az egykori művőházban kaptak egy termet székekkel, valaki hozott laptopot, a könyvtártól kölcsönbe egy projektort. Elsőre a Dumb és Dumber 2-t nézték negyvenen, de ugye mondanunk sem kell, a vetítések szinte havi rendszerességgel mennek, ma már alig férnek el a jókora helyiségben.

„Egyszer közkívánatra horrorfilmet tettünk be. Mondtam én nekik, hogy ez nem olyan, mint amit a TV-ben látnak, ez tényleg kemény, de nem érdekelte őket” – mondja. A főcímet még 46 ember nézte, majd... Kitalálják, mi történt? „A végére tízen maradtak, és közülük sem mert senki egyedül haza menni” – nevet András.

Máskor egy börtönbunyós film, a Vitathatatlan 2 került vászonra – pontosabban a fehérre meszelt falra. „Kicsit aggódtam, nehogy balhé legyen. Az emberek itt szeretik magukat agresszívra nézni” – osztja meg velünk a srác, de nem történt semmi. „Bandi tekintélye” – bólogat Erzsike néni.

Pici segítség is lehet nagy lökés

A kockás füzet tucatnyi lapját képtelenség itt idézni, András és időközben ötfősre hízott „csoportja” kifogyhatatlan a pénz nélkül megvalósítható ötletekből. Segítettek a falunap szervezésében, kvízdelutánt rendeztek, folyamatosak a focimeccsek, kézműveskedés formájában karácsonyfa díszeket készítettek, és bár némi papír és összesen három ollójuk volt, nagy élményt nyújtott a kicsiknek. Karácsonyfát állítottak, nyomtatópapírból vágta, ragasztottak, hajtogattak rá díszeket.

Volt itt Andrásék jóvoltából – felnőttek bevonásával – szüreti felvonulás, csocsóbajnokság, tökfaragás, Mikulás est, ahol száz rászoruló családnak adtak ajándékot. Az ember szinte elveszti a fonalat, ahogy elsodorja Bandi lendülete. Teljesen megfeledkezem róla, hogy ez az energiabomba egy kerekesszékből produkálja detonációi sorát.

Tojásfestés

És egyre tudatosabb. A Közösségfejlesztők Egyesülete nyáron, András egy pályázata nyomán felvette vele a kapcsolatot, képzésre vitte, itt csatlakozott hozzá fejlesztőként Judit. Kinyílt a világ, a „csoport” különböző tanfolyamokon, oktatásokon sok hasonló helyzetben lévő közösséget ismert meg. „Folyamatosan tanulunk egymástól, ötleteket szerzünk, megbeszéljük, ki hogyan oldott meg adott problémát” – mondja András, amikor a szervezett keretek előnyeiről kérdezem.

Itt vált világossá az is, hogy a továbblépéshez elengedhetetlen egy közösségi hely. András nem teketóriázott, leült erről beszélgetni a polgármesterrel. Az eredmény pedig a már többször említett régi művház, pontosabban annak egykori könyvtárterme.

Kitakarítottuk, szereztünk festéket, glettet, a polgármester segítségével kifestettünk, díszítettünk, és szép lassan berendezzük. Eddig van egy csocsóasztalunk, székek, heverő – mutat körbe András, és ezeken kívül tényleg nincs is itt más.

Pénz nélkül?

A kisördög viszont szót kér: egyetlen forint nélkül felújítás, ajándéksomagok, százfős rendezvények? Igen – vágja rá egyszerre mindhárom beszélgetőpartnerünk, és a két hölgy Andrásra néz.

Írok és telefonálok mindenkinek, akiről úgy gondolom, hogy segíthet, vagy személyesen keresem fel a helyieket. Támogat minket a pékség, és egy bolt. Nem többel, mint zsíros kenyérral, szódával egy-egy rendezvényre, a mikuláscsomagokat pedig a Baptista Szeretetszolgálattól kértem.

Segít az önkormányzat is a helyszín biztosításával, a csocsóasztalt pedig a Honvédelmi Minisztériumtól kapták. „Nem számítottam rá, hogy épp ők, és így fognak majd válaszolni a levelemre. Főleg az után, hogy az igazán illetékesnek gondolt EMMI csak annyit írt: jelenleg nincs pénz, de sok sikert kívánnak” – mosolyog a fiatalember.

Nem akar más segítségére szorulni

Aztán szót szóba fűzve kiderül az is, épp a pénztelenség és a falu eddigi segítőkészsége az, ami a jövőben nehézséget okoz majd. Utóbbi nyilván magyarázatra szorul, tekintve, hogy kevesen gondolkodnak úgy, mint András.

Nem lehet mindig ugyanazoknak a jóindulatára hagyatkozni. Idén legalább a tavalyi programokat akarjuk ismételni, de vannak új tervek is, nem kérhetek újra és újra támogatást. A kölcsönkapott projektort sem használhatjuk el. Szívesen adják, de miután mondták, hogy egyetlen izzó bele több tízezer, vagy százezer forint, már félek elkérni.

Nem akar senkit „kihasználni”, és az önkormányzatra sem szeretne hagyatkozni: „még a végén azt mondják, csókos vagyok, és mert ott dolgozom, visszaélek a lehetőségeimmel”. Nem vitatom. Kis faluban vagyunk, az emberek nyelve éles akkor is, ha a András azt teszi a köz javaival, amire valók: a köz érdekében használja őket.

Az már nyilván mindenkinek egyértelmű, hogy Andrásunk nem marad meg a problémák csendes szemlélőjeként. Pénz kell, ehhez pedig egyesületté kell alakulniuk, hogy a pályázatok világa megnyíljon előttük. „Dolgozunk rajta, de hihetetlenül bonyolult a folyamat, tele buktatókkal, időhúzással” – veti közbe Erzsébet néni. Bandi viszont már megint egy lépéssel előrébb van, ő már a litkei polgárőrséget szervezi, ha már egyszer az „intézményesülés” útjára lépnek...

Olyan buli itt nem lesz!

A másik csatát Andrásék a helyiekkel vívják. Pontosabban az emberek közönyével, a megkövült kilátástalansággal, ötletelenséggel, kívülállóként talán kimondhatjuk: a szellemi igénytelenséggel. „Szemléletváltásra van szükség falun belül” – fogalmazza meg sokkal diplomatikusabban Erzsike néni. A közösségi igény jelenleg Bandiban fogalmazódik meg, amit kitalál, azt kis csapatával véghez viszi, és ha kedvező fogadtatásra talál a faluban, bekerül a programrendbe.

A lakosokat is rendre megkérdezik, mit szeretnének, de a válasz mindig ugyanaz: buli, buli és buli. Márpedig „olyan buli” nem lesz, a közösségi házból nem csinálnak kocsmát, sőt. Andrásék egyik fő célja épp az, hogy az emberek élete ne drogokba és alkoholba fulladjon. Az önkormányzat ebben is partner, rendszeres egyeztetések, ötletelések folynak a polgármesterrel, a képviselőkkel.

Az eredmény pedig látszik. „Bandikám, mi lesz a következő program? Mikor lesz a foci?” – állítják meg őt a településen lépten-nyomon. Az, hogy alig egy éves munka után alkalom adtán több, mint 100 embert meg tudnak mozgatni, már önmagában elég bizonyíték. Mióta megvan a klubház, és nyitva az ajtó, az emberek bemennek, érdeklődnek: lesz itt valami?

Bele kell nőni a szeretetbe

Erzsi néni pedig külön kiemeli: a húsvéti tojásfestésre már két nemroma asszony is magától jelentkezett, hogy jöjné segíteni, megtanítaná a gyerekeket tojást festeni. Bandi hatására a focimeccsek mind békében zajlanak, ha pedig a foglalkozásokra bejön egy nagyszájú, kivagyfi fiatal, már a többiek szólnak rá, hogy vegyen vissza, ha itt van.

A „csoport” időseket, fiatalokat egyaránt képes megszólítani, bár András fő célcsoportja a fiatalság. Nem azért, mert koránál fogva ők állnak hozzá a legközelebb. Litkei látogatásom zárógondolatának keresve sem találhattunk volna jobbat András szavainál:

Tíz, húsz, harminc év múlva a mostani fiatalok lesznek a falu. Ha ők megtanulnak együttműködni, közösségben gondolkodni, ha belenőnek a szeretetbe, egymás elfogadásába, Litke egy élhető, sőt irigylésre méltó település lehet, ahol jó lesz élni a gyerekeinknek.

forrás: 24.hu

Hullik a vakolat, penészedik a fal

Szentes - Kerekesszékes diák szinte sehol nem boldogulna, az épületek állagáról is lesújtók a tapasztalatok. A középiskolákat vizsgálta a szentesi önkormányzat, a helyzet elszomorító.

A szentesi középiskolák egyike sem akadálymentes, számos baleseti veszélyforrással kell számolni, beázás, szennyvízszag nehezíti a diákok és tanárok életét. Csak néhány példát idéztünk abból, mire jutott az önkormányzat egy vizsgálat után.

A Kurca-parti városban öt középiskola van, ebből – a Bartha kivételével, amelynek nemcsak a fenntartója, de a tulajdonosa is a Vidékfejlesztési Minisztérium – négy ingatlana az önkormányzaté. Az, hogy az általános iskolák elavultak és szűkösek, tavaly hangzott el először egy ülésen (2015. szeptember 29.: A csilláron is tornáznak Szentesen). A vizsgálat tavasszal lezajlott, lesújtó állapotokat találtak (2016. április 1.: Milliárdok kellene a szentesi iskolákra).

Akkor megígérték, hogy a középiskolákban is szétnéznek. A Nemzetgazdasági Minisztériumhoz, ezen belül a Hódmezővásárhelyi Szakképzési Centrumhoz (HSZC) tartozik a Boros, a Pollák és a Zsoldos. Előbbinél belülről nedvesedő, penészedő falakról, hulló vakolatról és a hőszigetelésben „elszaporodott férgekről” számol be az írás.

A Zsoldos mindhárom telephelyén, illetve a Pollákon is lenne mit javítani: egyebek mellett vizesedésről, korszerűtlen gépészetéről, balesetveszélyes burkolatokról van szó.

A helyi tankerülethez tartozó gimnázium helyzetéről többször írtunk. Az anyag, amelyet a műszaki osztály munkatársa, Báyer Károly nemrég összeállított, a közvetlen balesetveszélyt jelentő hibák közé sorolja például a rossz tető okozta beázásokat és a fémszerkezettel megerősített biológiai termet (2016. február 10.: Aládúcolt teremben tanulnak a diákok).

Az is kiderült, hogy a mozgásukban korlátozott vagy látás-, illetve hallássérült tanulóknak szinte lehetetlen lenne nappali tagozatosként ezekben az iskolákban tanulni. Hogy a fenntartók és az önkormányzat mit kezdjen a helyzettel, mennyi pénz kellene a felújításra, és ki mennyit finanszírozzon ebből, a csütörtöki testületi ülésen vitatják meg.

forrás: delmagyar.hu

Amputált lábú szíriai menekült is viszi az olimpiai lángot

Az athéni Eleonasz menekülttáboron keresztül fut majd

A 27 éves szír férfi, Ibrahim al-Husszein hazájában sikeres úszó és cselgáncsozó volt, sajnos egy bombázás miatt amputálni kellett az egyik lábát. A sporttól ennek ellenére nem szakadt el, továbbra is úszik és tagja egy kerekesszékes kosárlabdacsapatnak is.

A hazájában uralkodó állapotok miatt ő és elmenekült Szíriából, Törökországon keresztül érkezett 2014-ben a Görögországhoz tartozó, égei-tengeri Számosz szigetére – írja a Mashable.

A férfit hatalmas megtiszteltetés érte, ugyanis ő is futhat majd a olimpiai lánggal Görögországban.

A lángot nemcsak magamnak viszem, de a szíriaiaknak, a menekülteknek, Görögországnak és a sportnak
– nyilatkozta a férfi.

A görögországi Olümpiában csütörtökön gyújtották meg az olimpiai lángot, amely váltófutás után jövő szerdán érkezik meg Athénba, a régi Olimpiai Stadionba, ott adják át az első dél-amerikai olimpiai játékok szervezőinek.

Husszein jövő kedden viheti a fáklyát az athéni Eleonasz menekülttáboron keresztül, amely 1500 embernek nyújt szállást.

forrás: 24.hu

A Magyar Paralimpiai Bizottság közleménye (1. rész)

Kerekesszékes paralimpikonok a Fradi-Újpest derbin

Különleges meghívásnak tettek eleget a XV. Nyári Paralimpiára készülő, Rióba tartó sportolók. A Ferencvárosi Torna Club (FTC) invitálására az április 23-i mérkőzésen öt paralimpikon szurkolhatott a Groupama Arénában a csapatoknak. Engelhardt Katalin és Ráczkó Gitta paralimpiai aranyérmes úszók (FTC), Adámi Zsanett úszó (UTE), Kálmán Krisztina atléta (Váci Reménység SE) és Sas Sándor erőemelő (FTC), kerekesszékes sportolók az aréna akadálymentességét is bizonyítva nézték meg a mérközést.

Kiadó: Magyar Paralimpiai Bizottság

forrás: os.mti.hu

Hátgerincsérv és szívműtét sem elég a rokkantkártyához

Hódmezővásárhely - Továbbra sincs mozgáskorlátozott parkolókártyája a súlyosan beteg Süli Józsefnek. Az igazáért a bíróságig ment el, de nem tudta megelőlegezni az orvos szakértő 80 ezres költségét, inkább a per lezárását kérte. Így is fizetett 12 ezer forintot. Most újra benyújtja igényét a kártyára.

Tizenkétezer forintos perköltséget állapított meg a bíróság Süli Józsefnek. A 70 éves hódmezővásárhelyi férfi azért fordult a taláros testülethez, mert nem hosszabbították meg a parkolási kártyáját (2015. december 27.: Parkolási kártya nélkül maradt a beteg férfi). Süli József sok betegséggel küzd. Legyőzte a csontrákot, de a bal karját csak 50 százalékban tudja használni.

Többször műtötték hátgerincsérvvel. Szívműtéten is átesett. A bőrrák egy kevésbé agresszív változatával is küzd, eddig 12 ambuláns műtéten esett át. Kiújult a hátgerincsérve, de nem lehet megműteni. A lába zsibbad, nehezen jár. A sok betegség ellenére mégsem hosszabbították meg a parkolási kártyájának érvényességét. A bírósághoz fordult, ahol orvos szakértői vizsgálatot rendeltek el. A 80 ezer forintos költséget Süli Józsefnek kellett volna megelőlegeznie. A férfinak nem volt ennyi pénze. Ezért a bíróságtól a per lezárását kérte.

– A „semmi” 12 ezer forintomba került. Közben az állapotom romlott. Úgy néz ki, nem úszom meg csípőprotézis-műtét nélkül – mondta József.

– Hogy ne kelljen parkolójegyet vennem, elektromos biciklivel járok. Még szerencse, hogy jó az idő. A közelmúltban vízitornázni mentem a strandra. Próbáltam a bejárathoz lehető legközelebb letenni a járgányom, mert fájdalommal jár minden lépés. Erre mit látok? A mozgáskorlátozott parkolóba begördült egy szép és nagyon drága autó. Egy fiatalember pattant ki belőle, széles vállakkal, sportoló alkat. Kitétte a rokkantkártyát az ablakba, és ment be a strandra. Nem volt sem vak, sem értelmi fogyatékos, mert egyik esetben sem lehetne jogosítványa. Nem úgy nézett ki, mint akinek bármilyen mozgásproblémája van. Odamentem az autóhoz, megnéztem, a kártyát idén állították ki. Nem hagy nyugodni a kérdés. Ha neki is jár, akkor nekem, betegen miért nem? – háborgott.

– Tudom, hogy nem vagyok egyedül a problémával. Egy ismerősöm mindkét oldalon protézist kapott a csípőjébe. Az egyik oldalon nem túl jól sikerült a műtét. Most már csak bottal tud járni. Nemrég találkoztunk. „Azt hiszed, én jobban jártam?” – mondta. Neki sem hosszabbították meg a kártyáját – mesélte.

Süli József azon gondolkozik, hogy újból beadja a parkolási kártya iránti kérelmét, mivel lassan letelik az egy év. Úgy gondolja, nem veszít semmit. Legfeljebb újból elutasítják.

forrás: delmagyar.hu

Most akkor szabad a fogyatékossgal élőkkel viccelni?! – körbejártuk a tabutémát

Ha fogyatékossgal élő ember kerül az átlagember környezetébe, kicsit kínessá válik a helyzet. Szabad „arról” beszélni, vagy nem? És főleg: viccelődni szabad-e? Nehéz kérdés. Erre nem tudok egyetemes érvényességű választ adni nektek. Nem vagyunk egyformák, mindenkinek más sértheti az önérzetét. De valahol, azt hiszem, a fogyatékossgal való viccelődés akkor válik természetessé, ha az érintett békében van önmagával, és attól, hogy ki mondja ki a szavakat.

Lehet érezni, ha valaki nem vevő az ilyesfajta humorra, és nem tudom hibáztatni őket ezért, mert sokuknak ez nehéz feladat: elfogadni önmaguk állapotát. Néha időbe telik leküzdeni a sötét gondolatokat, de hogy a kérdésre válaszoljak, a legegyszerűbb, ha megkérdezitek az illetőt, hogy ez mennyire érzékeny téma nála.

Nálam például semennyire. Nincsen tabu, nincsenek kínos kérdések. [Az sem zavar, ha süketnek mondanak](#), hacsak nem szántsándékkal gonoszságból mondja az ember – ezt lehet érezni. De nálam szabad a viccelődés, és már-már a morbiditás határait súrolom gyakran, amin először sokan meghökkennek.

Most akkor szabad a fogyatékossgal élőkkel viccelni?! – körbejártuk a tabutémát
Puha Andrea

Ha fogyatékossgal élő ember kerül az átlagember környezetébe, kicsit kínessá válik a helyzet. Szabad „arról” beszélni, vagy nem? És főleg: viccelődni szabad-e? Nehéz kérdés. Erre nem tudok egyetemes érvényességű választ adni nektek. Nem vagyunk egyformák,

mindenkinek más sértheti az önérzetét. De valahol, azt hiszem, a fogyatékossgal való viccelődés akkor válik természetessé, ha az érintett békében van önmagával, és attól, hogy ki mondja ki a szavakat.

Lehet érezni, ha valaki nem vevő az ilyesfajta humorra, és nem tudom hibáztatni őket ezért, mert sokuknak ez nehéz feladat: elfogadni önmaguk állapotát. Néha időbe telik leküzdeni a sötét gondolatokat, de hogy a kérdésre válaszoljak, a legegyszerűbb, ha megkérdezitek az illetőt, hogy ez mennyire érzékeny téma nála.

Nálam például semennyire. Nincsen tabu, nincsenek kínos kérdések. Az sem zavar, ha süketnek mondanak, hacsak nem szántsándékkal gonoszságból mondja az ember – ezt lehet érezni. De nálam szabad a viccelődés, és már-már a morbiditás határait súrolom gyakran, amin először sokan meghökkennek.

"Ezekért a pillanatokért szeretek hallássérült lenni"

2010. újév. Úgy döntöttünk a barátnőmmel, hogy hárman szilveszterezünk. Ő, a barátja meg én. Berakunk egy filmet, hogy megnézzük, mert még korai volt az este. Megtöltök három felespoharat tequilával, és érzékelem, hogy a hátam mögött a laptopon matató barátnőm hirtelen megmerevedik.

– Miért kell feliratot tenni a filmre? – értetlenkedik a barátja, mi pedig összenézünk, és próbáljuk lenyelni a felfelé gurgulázó nevetést.

– Hát, tudod – nyögi ki cérnahangon a barátnőm, és a kezeivel hadonászik felém. A srác elnyúló arccal a homlokára csap, és bocsánatot kérve olyasmit rebeg, hogy elfelejtette. Próbálok befogni a szám, és az ujjaimmal gyömöszölöm, hogy ne kontrázzak rá megint, mint annyiszor, de nem bírom ki:

– Á, semmi baj, néha én is elfelejtem – legyintek felé lazán.

Ez még tőlem is nagyon groteszk, abban a pillanatban mind a hármunkból felszakad a szabad, prüszkölő nevetés. A felespoharakban értetlenkedve rázkódnak az italok. Na, ezekért a pillanatokért szeretek hallássérült lenni.

A siketség, a hallássérültség egy olyan dolog az életemben, amit bármikor elő tudok venni a zsebemből, hogy szórakoztassam vele az embereket. Annyira ösztönösen jön és szakad ki belőlem a morbid humor, hogy Örkény István elégedetten vállon veregethetne.

Egyetem, első év, Ráday utca. Megyek az órára, külső helyszínen tartja a tanár. Sétálok az út közepén, és imádom, hogy végre süt a nap. A kezemben szorongatom az elviteles pohárban a kávé, és vigyorgok, mint akinek elmentek otthonról. Az emberek visszamosolyognak, és úgy érzem, ennél nem lehetne idillibb a nap. Az emberek nagyon mosolyognak, és ez már gyanús. Hátrafordulok, és észreveszem, hogy egy autó araszol mögöttem. Nyakig vörösödöm, a fülemre mutatok, és szégyenlős kacajjal pukedlizek. Nevet az autós, nevetek én, nevet az egész utca. Ez egy jó nap.

A siketségemből adódó vicces helyzeteknek gyűjteménye van, ami lassan kitesz egy mini vicces kötetet, ami még nem kapható egyetlen könyvesboltban sem. Vannak anyóviccek,

faviccek, szőke nős viccek – ezeket mindenki kívülről fújja, de a siketviccek kiszámíthatatlanok, és csak az enyéme.

Csetelek a barátnőmmel, és éppen azt ecseteli, hogy ablakcsere van náluk. Boldog, és áradozik, hogy ez mennyire jó, mert a lakás előtt jár a vonat, és KÉPZELJEM már el, hogy milyen jól szigetel. Alig jön át egy pisszenésnyi a vonat zajából. Összeszorítom a fogam. Csikorog. Nem bírom megállni, az ujjaim bizseregnek, és pötyögöm: megpróbálom elképzelni. Hatásszünet.

Az egyetlen gyógyír a nehéz napokon
Alexandra Kiadó (A)Megnézem

Az egyetlen gyógyír a nehéz napokon

A siketviccben az a jó, hogy váratlanul hat, éles helyzetben, spontánul, és a nevetés, a látvány, a végeredmény megfizethetetlen. Imádom a félig megbotránkozott, félig nevetésbe forduló arcokat. A hallássérülésem sokat ad. Sok nevetést a nehezebb napok mellett. Nevetni jó. A nevetés boldogsághormonokat szabadít fel.

Csörög a telefonom. Ránéz az egész baráti társaság. Erőszakosan rezeget, és ez nekem nagyon furcsa: engem nem szoktak felhívni. A barátaim tudják, hogy nem telefonálok, és tudják, hogy nem hallok. Ki hívhat? Hangosan felteszem a kérdést: ki felejtette el, hogy nem hallok?

Eltartott egy darabig, míg megtanultam, hogy ha a bántó szavak az én számból hangzanak el, és én bohóckodom a hallássérülésemmel, akkor a rajtam nevetésből velem együtt nevetés lesz. Ha képes vagy a magad nyomorúságával viccelődni, akkor szabad ember vagy.

Kollégium. Négyen vagyunk lányok egy szobában. A folyosón valahol becsap egy ajtót a huzat. Szokatlanul erős hangja van, a kis zörejtől összerezzenek, a szobatársaim felugranak az ijedtségtől.

– Nahát, ezt én is hallottam – kiáltok fel önkéntelenül.

A nevetés gömbölydeden végiggurul a szobán, a folyosón. A belépő gondnok nem érti, miért van három vöröslő arcú lány a 205-ös szobában. Én a vállamat vonogatom szégyenlősen, senki nem bír elmagyarázni semmit.

Szeretek nevetni. Szeretek hallássérültnek lenni. Szeretek bohóckodni. Ezt senki nem veheti el tőlem.

forrás: vous.hu

Villámcsődülettel ünnepelt a debreceni Immanuel Otthon

Debrecen – Az intézmény 25. születésnapjára tervezett megmozdulással az otthonban végzett munka fontosságára hívták fel a figyelmet.

Dobbal és gitárral kísért énekekre vonultak be és kezdtek el táncolni a Csapó utcai bevásárlóközpontban az Immanuel Otthon gondozottai, és az egészséges gyerekek. A közös műsor célja az ünneplésen túl a fogyatékkal élők társadalmi beilleszkedésének segítése.

A Debrecen Nagytemplomi Református Egyházközség Immanuel Otthona és Iskolája nappali ellátást valamint gyógypedagógiai képzést nyújt a halmozottan fogyatékos gyerekek és fiatalok számára.

Az intézményben dolgozók célja, hogy javítsanak a tanulók életminőségén, ösztönözzék őket az önkifejezésre és fejlesszék kommunikációjukat.

forrás: dehir.hu

Egy testi fogyatékkal élő pap vallomása: „Az életem kegyelem”

Fogyatékkal élő emberek az egyház szabályozása szerint nem lehetnek papok. Az egyház azonban kivételt tehet, ez történt az olasz Rosario esetében is, aki hálás ezért XVI. Benedek emeritus pápának.

Rosario vidám, örömteli ember, aki mindenki számára tartogat egy-egy mosolyt, bátorító, reményt adó szót. Sokszor elmondja: „Az életem kegyelem.” Még csak 24 éves, de már eddig is sok nehézség érte az életben amiatt, hogy testi fogyatékkal született: az egyik alkarjában sem fejlődött ki az orsócsontja, kézfeje összenőtt a könyökével, ujjaival nem képes fogni, szorítani. A legtöbb ember nem hallott még erről a betegségről, és az orvosok előtt is meglehetősen ismeretlen.

Álma, hogy pap legyen, kezdett szertefoszlni, mert az az egyházi szabályozás nem teszi ezt lehetővé testi, lelki, neurológiai fogyatékkal élő emberek számára. Ezt is kevesen tudják. Ő 19 évesen tudta meg: „Amikor elvégeztem a középiskolát, azt hittem, biztos állomások várnak rám az életben: belépek a szemináriumba, elvégzem a tanulmányaimat és pap leszek. De nem így volt. Akadályként kerültek elém a hiányosságaim, a »hibáim«. Amikor a rektor közölte, hogy a fogyatékoságom miatt nem léphetek be a szemináriumba, kiábrándultság vett erőt rajtam, már csak azért is, mert nem volt más ötletem, nem szöttem más terveket” – mondta el Rosario, aki elfogadta, hogy egy kicsit meg kell állnia, el kell gondolkodnia azon, valóban ez-e az ő útja.

Annak az embernek a céltudatosságával tette ezt, aki hozzászólt a küzdelemhez. Már születése előtt része volt benne: az orvos megpróbálta megfojtani édesanyja méhében, hogy ne kelljen bevallania, nem vette észre időben a fejlődési rendellenességet. Élete első hónapjai alatt húszszor mütötték a kezét, a karját. „Még ha normális életnek nem is lehet nevezni, az én életem egy különleges élet – mondja. – Sok nehézséggel kell szembenéznem, de a hit fényében teszem... Nem kellene itt lennem, de itt vagyok, az Úr ezt akarta velem, terve van az életemmel.”

Rosario talán az egyetlen a világon, akinek ez a betegség csak a kezét és a karját érinti. Úgy érzi, ez is a remény jele: „az Úr a fejemre tette a kezét az anyaöltől kezdve”. A hit segít neki abban, hogy elfogadja fogyatékoságát és együtt éljen vele: „Lökést, választ adott, választ a miértre. A hit azt mondja nekem, hogy nem szabad megállni semmiféle akadály előtt, sőt, ha él bennünk a remény, még előrébb léphetünk. Ahogy Szent Pál mondja: »A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitet megtartottam«”.

Rosario életében nem történtek különleges események: volt barátnője, ügyvéd akart lenni... Aztán a középiskola vége felé kezdte érezni, hogy valami megváltozik benne. „Nem történt semmi különleges esemény, inkább volt valami bennem már korábban is, ami a megfelelő időben elkezdett kivirágozni” – vallja erről az időszakról. Az olasz Catania tartományban található Caltagirone szemináriumába jelentkezett, ekkor tudta meg, hogy fogyatékosága miatt nem lehet pap. Úgy érezte, valami meghal benne.

Nem érezte magát kirekesztve, mert arra gondolt, hogy ha az egyház ezt a rendelkezést hozta, akkor azt gyermekei érdekében tette. Sőt, arra gondolt, az egyház segít is ezzel ezeknek az embereknek, akik talán azt gondolják, hogy problémamentesen teljesíthetik szolgálatukat, és nem tudatosul bennük, hogy fogyatékoságuk károkat okozhat, ahelyett, hogy az egyház és a rájuk bízott hívek javára lenne. Azt is el akarják kerülni, hogy valaki azért válassza a papi hivatást, mert menekül a félelmeitől. Ugyanakkor a szabályok nem mindig olyan szigorúak, mint amilyeneknek tűnnek, így az is lehetséges, hogy egy fogyatékkal élő ember pap legyen, ha fogyatékosága nem olyan mértékű, hogy akadálya lenni a papi életnek.

Rosario így vall erről a folyamatról: „Amint tanácsolták, igyekeztem megszabadulni a gondolattól, hogy be kell lépnem a szemináriumba, és végül éppen mégis meggyőződtem róla, hogy az én utam a felszentelt papság útja. Amikor az ember nem gondol valamire, de az a valami mégis kiemelkedik minden más gondolat közül, ékszerként ragyog minden más felett, akkor az ember igyekszik megragadni, mielőtt a semmibe vész.” Egy év telt el azzal, hogy a feljebbvalókkal, a püspökkel és saját magával igyekezett tisztázni, mi az ő útja. Végül megszületett a döntés, hogy kéri XVI. Benedek pápától, mentse fel az egyházi rendelkezés hatálya alól.

A kérvényt a püspöknek és a szeminárium vezetőjének kellett megírnia, csatolni kellett az orvosi véleményeket. Néhány hónappal később megkapta az engedélyt, nem találtak olyan okot, amely miatt nem jelentkezhetett volna a szemináriumba. Megállapították, hogy testi problémája nem akadálya annak, hogy papi életet élhessen.

Nagyon hálás Benedek pápának, akitől az engedélyt kapta. Neki köszönheti hivatását is, amely a Madridi Ifjúsági Világtalálkozó érlelődött meg benne. 2015 októberében lehetősége nyílt arra is, hogy találkozzon az emeritus pápával. Megkérdezte tőle: „Szentatyám, mi a legfontosabb dolog ma egy pap számára?” Szinte be sem fejezhette a kérdést, Benedek pápa

már válaszolt is: „A legfontosabb dolog egy pap számára, hogy barátságban legyen Krisztussal, és ezt a barátságot táplálja az imádsággal.”

videó: <https://youtu.be/dwonAmFIxIQ>

forrás: magyarkurir.hu

LÁTHATATLAN NŐK

A JÓL-LÉT Alapítvány a Motiváció Alapítvánnyal közösen megvalósított Nóra-Támaszpont elnevezésű projektjében hiánypótló, átfogó kutatást folytatott le a fogyatékkal élő gyermekeket nevelő nőkről. Mindeddig nem készült olyan felmérés, amely egyidejűleg vizsgálta volna a fogyatékoság több típusát és az érintett édesanyák munkaerő-piaci helyzetét. Ez utóbbi terület teljességgel feltáratlan volt ezidáig. A kutatás fő következtetéseinek bemutatására az Alapítvány által szervezett Alternatív Anyáknapja című tudás-, állás-, információs és élménybörze keretében kerül sor, április 24-én, a Lauder Javne iskolában.

A nők életében a gyermek születése olyan pillanat, amely sarkaiból fordítja ki a világot. Többet semmi nem lesz ugyanolyan, még ha az egyénileg változó mértékű otthon töltött időszak után lassan vissza is találnak a munka világába, a gyerekszobából kilépve újra felnőtt közösségekbe kerülnek.

Egy sérült gyermek születése érzelmileg nehezen feldolgozható trauma az anya és az egész család számára. Nevelése, gondozása rengeteg energiát, türelmet, alázatot és szeretetet igényel, amelyhez a nők nagy része nem kap elegendő segítséget, támogatást. Ez a helyzet az érintett nőket sok esetben hosszú évekre, akár évtizedekre izolálhatja.

A JÓL-LÉT Alapítvány 2014-2015-ben lefolytatott országos kutatásának tapasztalatai arra mutatnak rá, hogy létezik egy olyan női csoport hazánkban, amelynek tagjai 24 órás folyamatos szolgálatot látnak el, ugyanakkor gyakorlatilag láthatatlanná váltak a társadalom, ezen belül is különösen a munkaerő-piac számára. Pedig a sérült gyermekeket nevelő nők sem vágnak többre, mint bárki más: szeretnének teljes életet élni, aminek része többek között a fizetett, önkitaljesítő munka. A fogyatékosággal élő gyermeket nevelő nők munkaerő-piaci mutatói ugyanakkor minden tekintetben rosszabbak, mint az ép gyermeket nevelőké.

Míg az 5 éven aluli gyermeket nevelő nők 26%-a tud visszatérni a munkaerőpiacra, addig a sérült gyermeket nevelő nők esetén ez az arány mindössze 8,1% a kutatás alapján.

A fogyatékosággal élő gyermek ápolása és gondozása elsősorban a nőkre hárul. A munkaerőpiacon kevés az ápolási-gondozási feladatokkal összeegyeztethető atipikus munkalehetőség a számukra, és teljes mértékben hiányoznak azok az összehangolt szakmapolitikai törekvések és intézkedés-, illetve szolgáltatás-csomagok, amelyek élethelyzetüket és a gyermek fogyatékoságát komplex módon képesek lennének kezelni és javítani.

A felmérésben részt vevő munkaerő-piacon aktív válaszadók mindössze 33%-a dolgozott részmunkaidőben és mindössze 2,8%-a távmunkában.

Míg az otthonlét és a visszatérés nehézségei az egészséges gyermeket nevelők számára legtöbb esetben átmeneti állapotot jelentenek, addig a sérült gyermeket nevelő nők számára ez az élethelyzet állandósul. Az egyéni jólétet, kikapcsolódást, feltöltődést biztosító fizikai kikapcsolódás, a saját idő megteremtése, a társas kapcsolatok és közösségi életben való részvétel szintén jelentős hiányként jelent meg számukra.

Fogyatékos gyermeket nevelni hazánkban gyakorlatilag a nő számára a munkaerő-piacról való teljes kiszorulást jelenti, vagy, ha sikerül is valamilyen foglalkoztatásban részt vennie, akkor azzal kell számolnia, hogy munkabére átlagosan 48 %-kal lesz kevesebb az átlagnál.

Az Alapítvány szeretettel várja mindazokat, akik segíteni szeretnének, vagy csak megismerkedni azokkal a mindennapi hősökkel, akik eddig láthatatlanul tették a dolgukat.

forrás: c36.hu

Póbára tették egymást

Kőszeg - Siketek, vakok és mozgássérültek világába engedett bepillantani a pénteki érzékenyítő nap. A rendezvényen mintegy száz diák ismerkedett meg a fogyatékkal élőkkel, és azzal, hogyan tudnak ők segíteni nekik.

Elsősorban a gyermekeknek szóló „érzékenyítő napot” rendeztek a kőszegi Dr. Nagy László EGYMI épületében. A programon részt vettek a Bersek József Általános Iskola, az Evangélikus Mezőgazdasági, Kereskedelmi, Informatikai Szakképző Iskola és az Árpád-házi Szent Margit Általános Iskola, valamint az EGYMI diákjai.

A rendezvényen a többi között részt vett a Vakok és Gyengénlátók Vas megyei Egyesülete. Tóth Csabáné a siketek világát mutatta be, vele jeltolmács

segítségével beszélgethettek a gyerekek, élvezetes és mulatságos beszélgetések zajlottak.

A gyógypedagógiai iskolában most először szervezték meg az érzékenyítő napot. Ez azt jelenti, hogy az érdeklődő gyerekek megismerkedhettek vak, mozgás- és hallássérült emberekkel, össze is barátkoztak velük - a nap végére minden ép tisztelte és becsülte azokat a fogyatékkal élőket, akik vállalták, hogy

megmutatják magukat Fotó: Harkainé Füzes Rita

- Fontosnak tartjuk, hogy felkészítsük, megismertessük a gyerekeket a különböző

fogyatékossgal élő emberek életével, akadályával. A hétköznapiakban,

iskolában egyre gyakrabban találkoznak sérült emberekkel, és nem szerencsés, ha ez a találkozás váratlanul éri őket; elvégre többnyire ez a helyzet:

alapvetően nincsenek felkészítve arra, hogyan kell megszólítani, segíteni a valamilyen módon sérült embereket - mondta el kérdésünkre Kaszner Éva, az

intézmény logopédusa és egyik fő szervezője. Az átélt élmények hatására - a várakozások

szerint - a tanárok és gyerekek a jövőben sokkal befogadóbbá,

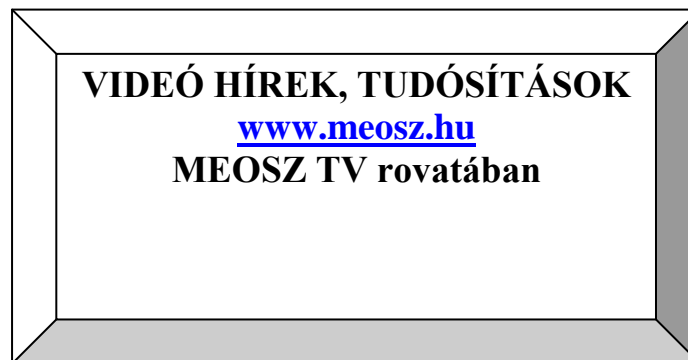
toleránsabbá válnak sérült embertársaikkal szemben.

A jókedvű csapatot Básthly Béla alpolgármester köszöntötte a Dr. Nagy László EGYMI-ben

Az érzékenyítő napon száz diák 8 állomáson szerezhette tapasztalatokat: egy sötét szobában szaglás és tapintás útján kellett megkülönböztetniük tárgyakat, és megismerhették a Braille-írást.

Berci és Léna, a két vakvezető kutya segítségével modellezték az akadályok közötti haladást. Kerekesszékekkel kipróbálhatták az önkiszolgálás nehézségeit is a gyerekek. Belekóstolhattak a fogyatékosok sportjaiba az ülőröplabda és a csörgőlabda segítségével. Előadást hallhattak az autista emberekről, hogyan tudnak segíteni autizmussal élő társaiknak. Megismerhették azokat a segédeszközöket, amelyek megkönnyítik az értelmileg akadályozottak oktatását. Diák és felnőtt egyaránt várja az újabb találkozást.

forrás: vaol.hu

A MEOSZ tagegyesületei és partnerei információi
--- EGYESÜLETI INFORMÁCIÓK ---

-RENDEZVÉNYEK-

Küldött közgyűlési meghívó

A Szövetség rendes, éves küldöttközgyűlését 2016. május 3-án (kedden) 14.00 órai kezdettel, a Hunguest Hotel Béke Hajdú konferenciatermében (4200 Hajdúszoboszló, Mátyás király sétány 10.) tartja.

[A meghívó itt letölthető!](#)

Megrendezés dátuma: 2016 április 24.

forrás: MEOSZ OKTATÁSI, TOVÁBBKÉPZŐ ÉS TÁVMUNKA INTÉZET

•

